

говията“. Тука ние видиме у Иорнанда явно смѣшение сѣщите хунни съ оние народи, които заедно съ тѣхъ сѣ дѣйствувале противъ неговите любезни готи. Но за какво двойно нашествие говори той? Ние мислиме, че тука трѣба да се разбира, пѣрво и пѣрво, движението на сѣщите хунни, които, като се сѣединиле съ восточните сармато-славянски народи (спомѣнати у Аммиана Марцелина подъ общо име алане), сѣ нахлуле въ IV вѣкъ врѣзъ готите, което и подбудило една частъ отъ тѣхъ, а именно визиготите, да избѣгатъ на Балканскиятъ полуостровъ. А второто движение, разбира се, не е нищо друго, освѣнъ пропѣжданието и другата частъ, т. е. испѣжданието остроготите изъ южна Россія отъ сѣщите сармато-славянски народи, т. е. отъ антите и отъ бѣлгарете, слѣдъ стотина години, или въ втората половина на V вѣкъ; а това именно е оная война на кутургурите и утургурите съ готите, която ние срѣщаме у Прокопия. По-нататакъ, какви сѣ биле тие хунни аулзюгри, които сѣ обитале нейдѣ си около Таврически Херсонесъ? По сичко са види, че това сѣ Прокопиевите хунни-утургури, а тѣхното име аулзюгри (или вулзюгри?), може би, представлява сѣщата, само разваленната, дума вулгаре, и Равенскиятъ епископъ, разбира се, на основание, че тие сѣ живѣле въ по-отдалеченните мѣста, ги и отличава отъ другата вѣтва, която той нарича собствено вулгаре, т. е. отъ кутургурите у Прокопия. Като раздѣля хунните на аулзюгри и на авири, Иорнандъ заборява послѣ да каже нѣщо за авирите; а намѣсто тѣхъ говори за хунугарите,